

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Džiaugsmingai šlovinkime Prisikėlusįjį! Aleliuja!

„Labai anksti, pirmąją savaitės dieną, jos (moterys) ateina saulei tekant prie kapo (Jn 16,2). Pažvelgusios iš arčiau, pamatė, kad akmuo nuristas (...). Įėjusios į kapo rūšį, išvydo jaunuolį baltais drabužiais ir nustėro. Bet jis joms tarė: „Nenusigąškite! Jūs ieškote nukryžiuotojo Jėzaus Nazarėno. Jis prisikėlė, jo čia nebėra“ (Jn 16,4-6).

Tuščias kapas su nuristu akmeniu yra tobulas Velykų simbolis. Tai tiesa! Viešpats nugalėjo mirtį, Jis prisikėlė, aleliuja! Velykų rytą švęskime ir džiūgaukime, būkime šalia Kristaus. Kristaus kančia, Mirtis ir Prisikėlimas yra mūsų tikėjimo pamatas, tikrovė, kuria remiasi mūsų viltis. Ant kryžiaus Jėzus visiems laikams atpirko mūsų nuodėmes, sunaikino mirtį ir prisikeldamas sugrąžino mums amžinąjį gyvenimą.

Ta pergalė, kurią švęsime Velykų rytą, skirta kiekvienai mūsų gyvenimo dienai, nes kiekvieną kartą švęsdami Eucharistiją mes išgyvename Prisikėlimo džiaugsmą. Tegul šio džiaugsmo netemdo jokios negandos, jokie sunkumai, jokie nesutarimai, jokie nepritekliai. Tikėjimas, kad Jėzus yra visada su mumis padės įveikti visas kliūtis, trukdančias suvokti, kad esame Jo „mylimi vaikai“.

Šv. Velykų rytą iš visų širdžių teprasiveržia džiaugsmingas Aleliuja! Tegul tas džiaugsmas niekada neišblėsta, ir tai bus mūsų dėkingumo dovana Kristui už Jo begalinę meilę!

Kristaus Prisikėlimo parapijos
klebonas dekanas monsinjoras
Vytautas Grigaravičius ir kunigai

Mielas kunige Vytautai,

Visus žemės kelius uždekite Kristaus ugnimi, kurią nešiojatės savo širdyje. Tebūna tolesnis Jūsų gyvenimas šlovės giesmė Švenčiausiajai Trejybei. Džiaugiamės, sveikiname garbingo Monsinjoro vardo suteikimo progą, linkime gausios Dievo palaimos ir Mergelės Marijos globos.

Jonavos, buvusios Jūsų parapijos, tikintieji

Rengiamės Švenčiausiosios Mergelės Marijos Apsireiškimo
Šiluvoje 400 metų jubiliejui

Eucharistija – Jo atminimui laužoma duona

„Aš tai gavau iš Viešpaties ir tai perdaviau jums, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurią buvo išduotas, paėmė duoną ir, sukalbėjęs padėkos maldą, sulaužė ir tarė: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus duodamas. Tai darykite mano atminimui“. Taip pat po vakarienės jis paėmė taurę ir tarė: „Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujuje. Kiek kartų gersite, darykite tai mano atminimui“ (1 Kor. 11, 23-24).

„Jie išstvermingai laikėsi apaštalų mokslo ir bendravimo, duonos laužymo ir maldų“ (Apd 2, 42).

Brangūs parapijiečiai,

Šiomis Švento Rašto eilutėmis norime atsiliepti į mūsų Arkivyskupo kvietimą – sušaukti Eucharistinį sinodą, kuriame būtų iš naujo permąstomas šv. Mišių slėpinys, Eucharistijos reikšmė ir prasmė kiekvieno krikščionio, kiekvieno bendruomenės gyvenime.

Apaštalų, ypač šv. Pauliaus laiško korintiečiams (1 Kor 11,23-24) žodžiai mums neabejotinai parodo pirmųjų krikščionių Eucharistijos šventimą, vadinant ją „duonos laužimu“. „Tai darykite mano atminimui,“ – šiais žodžiais Kristus pakvietė visų laikų savo sekėjus prisiminti Dievo išganymą ir gailėstingumą, šv. Mišių metu išgyventi Jo artumą, begalinę meilę, šv. Velykų prisikėlimo džiaugsmą. Žodis „atminimui“ verčiamas iš žodžio „zikaron“, kuris reiškia ne vien paprastą atminimą visų praeities įvykių, bet visų pirma jų sudartinimą, praeities įvykių sujungimą su dabartiniais.

Žydu Velykų vakariene, kurią Kristus valgė su savo mokiniais, yra prisiminimas didžiojo Jahvės (Esančiojo) darbo išvaduojant žydų tautą iš Egipto vergovės ir kartu praeities įvykių sudartinimas. Tai nuoroda į tai, kad išlaisvinantis Viešpats yra čia ir dabar, esantis ir veikiantis tarp savo tikinčiųjų. Kristus paliko mums Eucharistiją – savo meilės dovaną ir prisikėlimo įvykio paminėjimą.

Kaip anuomet žydų tautai Velykos buvo Esančiojo įstabus darbas, taip pirmųjų krikščionių bendruomenei Mišios buvo Kristaus – žmogumi tapusio Dievo Sūnaus įstabus darbas savy tautai. Kaip anuomet žydų tautai avinėlio valgymas per Velykų šventę buvo laisvės dovanos paminėjimas, taip krikščionims Eucharistijos šventimas išreiškia gyvenimo ir gyvybės pergalės, išvadavimo iš nuodėmės, Dievo įvaikių malonės atstatymą. Naujasis Dievo avinėlis – Kristus, paaukotas ant kryžiaus žmonijos išganymui, trečiąją dieną prisikėlęs ir įsikūnijęs Švč. Ostijoje, perkeičia kiekvieną, kuris prie jos artinasi. Eucharistijos šventimas sekmadienį žymi tą nuo Velykų rytmečio prasidėjusią naują dieną – aštuntąją, kad sudartinę prisikėlimo įvykių lauktume naujojo atėjimo: „Taigi, kada tik valgote šitą duoną ir geriate iš šitos taurės, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol jis ateis“ (1 Kor 11,26).

Prie viso, kas pasakyta, dar norisi pabrėžti du aspektus: Eucharistija – tai reiškia būti vienybėje ir Eucharistija turi būti liudijima.

Eucharistijos esmė – būti vienybėje. Švenčiant Eucharistiją, Kristus sakramentiniu būdu ateina,

A. Ledaitė

Prisikėlusiam Kristui

Aleliuja prabilo dangus –
Skamba giesmės iš tūkstančių lūpų.
Lenkias Kristui kiekvienas žmogus,
Prie Jo glaudžiasi siela suklypus.

Kristui lenkias pasaulio garbė
Ir aukščiausieji žemės galiūnai.
Jis – tik vienas – tikroji prasmė
Šios būties ir dangaus amžinumo.

Skelbia džiaugsmą Velykų varpai:
Kristus, miręs už mus, prisikėlė!
Sudrebėjo senolių kapai –
Kviečia giesmes giedot Atpirkėjui.

Aleliuja Tau giedam visi!
Giedam šiandien ir amžiais giedosim
Ir Velykų varpų skambesy
Su džiaugsmu Tau už viską dėkosim!

kad būtų vienybėje su mumis, kad „augintų“ tikėjimą, kad patvirtintų savo norą – sukurti vienybę su žmonija. Būtų klaidinga mąstyti vien tik apie santykį tarp dviejų asmenų – Kristaus ir tikinčiojo. Eucharistija yra ženklas vienybės, ir čia jau antrasis jos aspektas – santykio su kitais, kad išeitume iš savęs ir pastebėtume kitus, tuos, kurie dar nėra to išskirtinio, išganančio pokylio dalyviai. Kitais žodžiais tariant, kaip mums primena Katalikų Bažnyčios Katekizmas, Eucharistija kuria ir palaiko mus kaip Bažnyčią, bendruomenę: „Priimantieji Eucharistiją yra daug tvirtiau susivieniję su Kristumi; tuo pačiu Kristus juos vienija su tikinčiaisiais viename kūne – Bažnyčioje. Komunija atnaujina, sustiprina ir pagilina įsijungimą į Bažnyčią, kuris jau yra įvykęs per Krikštą. Krikštui mes buvome pašaukti sudaryti vieną kūną. Eucharistija įgyvendina šį kvietimą: „Argi laiminimo

ukelta į 2 psl.

atkelta iš 1 psl.

taurė, kurią laiminame, nėra bendravimas Kristaus kraujyje? Argi duona, kurią laužome, nėra bendravimas Kristaus kūne? Jei viena duona, tai ir mes daugelis esame vienas kūnas: mes juk visi dalijamės viena duona“ (1 Kor 10, 16–17) KBK 1396).

Apibendrinant Eucharistijos realybę, kuri yra tokia turtinga savo ženklais ir išraiška, galima sakyti, jog mus sekmadienio Eucharistijos šventimui turėtų suburti ne koks nors įsakymas ar įprotis, bet, kaip ir pirmuosius krikščionis, gilus tikėjimas, kad Dievas paliko galimybę švęsti Velykas su savo Sūnumi ir kviečia (bet neverčia) pasinaudoti tokia galimybe. Todėl tai mūsų apsisprendimo išraiška. Jo pasirinkimo ženklas. Tai ne tarsi mūsų skolos sumokėjimas Dievui, bet kaip Viešpaties dovana arba, kaip primena Katalikų Bažnyčios Katekizmas, kaip jo „palaiminimas“ (KBK 1077-1083).

Kristus įsteigė velykinį Eucharistijos sakramentą, kad susivieniję su Juo pradėtume radikalią išėjimą naujo gyvenimo link. Tą naujumą iškalbingai atskleidžia šv. Augustinas: „Jeigu jūs esate Kristaus kūnas ir Jo nariai, tai ant Viešpaties stalo yra jūsų sakramentas, ir jūs priimate sakramentą, kuris esate jūs patys. Tam, ką priimate, jūs atsakote „Amen“ („Taip, tai tiesa!“) ir atsakydami pasirašote. Tu išgirsti žodžius: „Kristaus Kūnas“ ir atsakai: „Amen“. Tad būk Kristaus narys, kad tavo

„Amen“ būtų tikras“ (Šv. Augustinas, Sermon 272).

Dar daugiau – „amen“ tampa tikras tik per santykį su artimu (plg. KBK 1397). Eucharistija

visada siejasi su socialine atsakomybe: „Tu ragavai Viešpaties Kraujo ir net nepažįsti savo brolio. Darai gėdą tam stalui, manydamas, kad nėra vertas dalytis tavuoju maistu tas, kuris buvo rastas vertas sėstis prie šio stalo. Dievas tave išvadavo iš visų tavo nuodėmių ir tave čia pakvietė, o tu net ir tada netapai gailestingesnis“ (Šv. Jonas Aukšburnis, Hom. in 1 Kor 27, 5).

Kreipinys „Broliai, seserys“ yra labai įpareigojantis. Todėl ne veltui pirmieji krikščionys atsiėdavo Eucharistijos šventimui įvairaus pobū-

džio aukų, kurios būdavo vėliau skirstomos sto-kojantiems bendruomenės nariams. Būti vienybėje su Kristumi – tai „pasirašyti“ įsipareigojimą su Juo, kad būtume dėmesingi tiems, kuriuos savo kelyje sutiksime.

Dalyvaujame Eucharistijoje, kad visomis dienomis būtume sekmadienio Eucharistijos žmonės, gebantys tapti dovana, nešančia džiaugsmą, viltį ir išganymą. Neturime jaustis išdidūs ir pasmerkti tuos, kurių čia nėra, bet tapti brolišku savo identiteto ir vertybių liudytojais jų atžvilgiu. Tada taps realybe jaunimo išsakytos mintys apie savo svajonių Bažnyčią: svajoju apie Bažnyčią, kurioje sekmadienis nesibaigtų pirmadieniu... Eucharistija savo giliausia prasme yra nuoroda į džiaugsmą ir laimę, kurių pirmoji išraiška – susirinkti draugėn Viešpaties dieną, kad tai taptų dėkojimu už įstabius Dievo darbus mano ir kitų atžvilgiu.

Taip trumpai aptarę Eucharistijos prasmę, reikšmę ir svarbą krikščionio gyvenime, kviečiame aktyviai įsijungti į pasiruošimą Eucharistiniam kongresui, kuris mūsų parapijoje vyks š. m. rugsėjo 22 – 23 d. Taip pat kviečiame pamąstyti, kokį indėlį galėtume įnešti į Švč. M. Marijos Apšviesto Šiluvoje 400 metų jubiliejaus šventimą, kuris vyks 2008 metais rugsėjo 8 – 15 d. Būkime aktyviai Kristaus Evangelijos skelbėjais, liudykime savo tikėjimą ne vien žodžiais, bet širdimi ir darbais.

Parapijos kunigai

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Bažnyčia : Dievo tauta, Kristaus kūnas, Šventosios Dvasios šventovė

Bažnyčia – Dievo tauta. Visais laikais ir visose tautose Dievui brangus kiekvienas, kuris Jo bijo ir teisingai gyvena. Tačiau Dievui patiko pašventinti ir išganyti žmones ne pavieniui, nesusietus tarpusavio ryšiais, bet suburti juos kaip tautą, kuri tikrai Jį pažintų ir šventai Jam tarnautų. Savo tauta Dievas išsirinko izraelitus, juos mokė, sudarė su jais sandorą. Tačiau visa tai vyko tam, kad būtų paruošta nauja ir tobula sandora, kuri bus sudaryta Kristuje.

Dievo tauta turi brožų, kurie ją aiškiai skiria nuo visų istorijoje sutinkamų religijų, etinių, politinių ir kultūrinių telkinių:

- ji yra Dievo tauta: Dievas nepriklauso jokiai tautai, bet Jis iš žmonių įsigijo tautą;

- tos tautos nariu tampama gimstant ne fiziškai, bet „iš aukštybių“, „iš vandens ir dvasios“ (Jn 3,3-5), tai yra įtikinti Kristų ir pasikrikštijant;

- tos tautos vadovas (galva) yra Jėzus Kristus;

- tos tautos būvis – Dievo vaikų orumas ir laisvė;

- jos įstatymas yra naujas įsakymas mylėti taip, kaip pats Kristus mylėjo;

- Dievo tautos pasiuntinybė yra būti žemės druska ir pasaulio šviesa;

- Dievo tautos paskirtis yra Dievo karalystė, kuri yra paties Dievo žemėje pradėta ir vis labiau plečiama, kol amžių pabaigoje bus Jo paties ir atbaigta.

Jėzus Kristus „atidavė save už mus, kad išpirktų mus iš visokių nedorybių ir suburtų sau nuskaistintą tautą“ (Tit 2,14). Visi žmonės yra pašaukti į naująją Dievo tautą.

Bažnyčia – Kristaus kūnas. Nuo pat pradžių Kristus savo mokinius padarė savo karalystės dalininkais. Jis skelbia paslaptį ir tikrą savo ir mūsų kūno bendrystę: „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir aš jame“ (Jn 6,56). Kad ta bendrystė būtų dar stipresnė, Jėzus, suteikdamas žmonėms, iš visų tautų pašauktiems broliams, savo Dvasią, padarė juos savo mistiniu kūnu.

Bažnyčios palyginimas su kūnu atskleidžia glaudų Bažnyčios ir Kristaus ryšį: Kristus – kūno Galva, Bažnyčia – Kristaus sužadėtinė. Bažnyčia yra Kristuje suvienyta. Tikintieji, kurie atsiliepia į Dievo žodį ir tampa Kristaus kūno nariais, glaudžiai susivienija su Kristumi. Kūno vienybė nenaikino kūno narių skirtingumo: Kristaus kūno statyboje pasireiškia skirtingi nariai su skirtingomis pareigomis. Mistinio kūno vienybė kuria bei žadina tikinčiųjų meilę ir padeda įveikti bet kokį žmonių pasidalijimą: „Ir visi, kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsilvilkote Kristumi. Nebėra nei žydo, nei graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo; nebėra nei vyro, nei moters: visi jūs esate viena Kristuje Jėzuje“ (Gal 3,27-28).

Kristus yra Bažnyčios Galva. Miręs ir prisikėlęs Kristus Šventąja Dvasia ir Jos veikimu sakramentuose, ypač Eucharistijoje, tikinčiųjų

bendruomenę daro savo kūnu. Jis mus vienija su savo Velykomis: turime stengtis būti panašūs į Jį, dėl to esame įjungiami į Jo gyvenimo paslaptis. Jėzus rūpinasi mūsų augimu, o kad galėtume augti, aprūpina Bažnyčią dovanomis ir tarnystėmis, kuriomis padedame vieni kitiems išganymo kelyje.

Bažnyčia yra Kristaus sužadėtinė. Jis ją pamilo ir atidavė save už ją. Jis ją nuskaistino savo krauju, Jis padarė ją vaisinga visų Dievo vaikų Motina.

Bažnyčia yra Dievo šventovė. Kristaus Dvasios uždavinys yra visus kūno narius sujungti tiek vienus su kitais, tiek ir su jų Galva – Jėzumi, kadangi toji Dvasia visa yra galvoje, visa kūne ir visa kiekviename kūno naryje. Būtent Bažnyčiai buvo patikėta ši Dievo dovana. Būtent jai patikėta bendrystė su Kristumi, nes ten, kur Bažnyčia, ten ir Dievo Dvasia, o ten, kur Dievo Dvasia, tai ir Bažnyčia, ir visa malonė.

Charizmos. Visos Šv. Dvasios dovanos – nepaprastosios, paprastosios ir charizmos – yra Dvasios malonės dovanos, tiesiogiai ar netiesiogiai naudingos Bažnyčiai ir skirtos jos statybai, žmonių labai bei pasaulio reikmėms. Todėl charizmas su dėkingumu turi priimti ne tik tas, kuris jas gauna, bet ir visi Bažnyčios nariai, tačiau tik tada, kai tos malonės tikrai ateina iš Šventosios Dvasios. Todėl visada būtina charizmas iširti, nes jos, nors ir labai skirtingos, turi tarnauti bendram visų labai.

Baigiame pokalbių ciklą „Tėve mūsų“

Adolfas Daukšienė

8. Tėve mūsų, kuris esi danguje

„Tėve mūsų“ – išimtiniai krikščioniški žodžiai: „niekas nepažįsta Sūnaus, tik Tėvas, nei Tėvo niekas nepažįsta, tik Sūnus“ (Mt 11,27). Ne tik krikščionys, bet ir daugelis kitų žmonių

Dievą laiko Tėvu. Tačiau tokį tėvą, kokį mums atskleidė Kristus, pažįsta tik krikščionys Kristuje. Būdami įdėmūs, matome, kad šis Tėvas yra maloningas, mylintis, išmintingas ir elgiasi

su mumis kaip su vaikais.

Mūsų ryšys su Tėvu grindžiamas tikėjimo aktu, kurio pilnatvė Dievas mus apdovanojo per krikštą. Dievas į jį atsiliepia, ir tai daro

tikėjimą vaisingą. Tik tapę Kristaus kūno nariais, tampame Dievo vaikais. Visa, kas susiję su Kristumi, liečia ir mus, todėl mes galime vadinti Dievą savo Tėvu.. Tad ši malda yra išskirtinė, savita, ypatinga malda tu, kurie Kristuje yra amžinojo Dievo vaikai ir gali į Jį kreiptis kaip vaikai.

Žvelgiant į šią malda visuotinės reikšmės požiūriu, patogia ją nagrinėti kylančia tvarka. Tačiau Kristus tiems, kurie Jame ir kartu su Juo yra Dievo vaikai, davė šią malda kitu pavidalu, nes jiems jau nereikėjo kopti: jie jau buvo tapę Dievo vaikais. Beprasmiška sakyti, kad esame neverti šio vardo. Mes jį gavome, jis –

Parapijos gyvenimo atspindžiai

mūsų. Jokia jėga negali vėl padaryti mūsų tikių, kokie nustojome būti buvę. Tu negali nustoti buvęs savo šeimos nariu, kad ir ką garbinga ar negarbinga būtų padaręs. Mums nėra kitos išeitys – tai neatimama, neatskiriama nuo mūsų. Jau daugybę kartų vaikai grįžta pas Tėvą Krikštui ir Atgailai.

Būdami ant šios pakopos, vadindami Dievą “Tėve mūsų”, mes kylame į Sioną, į kalno viršūnę ir čia sutinkame Tėvą, dieviškąją meilę, Trejybės apreiškimą. Ir čia pat neaukšta kalvelė, vadinama Golgota, kur susilieja į vieną visumą istorija ir amžinybė. Čia galima atsigręžti ir pažvelgti atgal. Krikščionis savo gyvenimą turi pra-

dėti būtent čia, užkopęs į šią viršūnę. Dabar jis gali sakyti maldos žodžius ta tvarka, kurią nurodė Viešpats, nes tai – vienatinio Sūnaus, Bažnyčios, kiekvieno mūsų malda. Ir tik dabar galime pradėti leistis nuo kalno, pasitikdami tuos, kurie tik kyla arba dar nepajudėję iš vietos.

P.S. Jei Viešpaties malda jums, mielieji skaitytojai, tapo artimesnė, suprantamesnė, prasminesnė, jūs priartėjote prie Dievo karalystės ir galite drąsiai vadinti save Dievo vaikais. Juk vaikas į tėvą visada kreipiasi: “Tėveli, tėtuk,” – šiltai, paprastai, su pasitikėjimu ir meile.

(Parengta pagal Anthony Bloom straipsnį “Viešpaties malda”)

Gavėnios rekolekcijos parapijoje: Tarsi išmaudyti Kristaus meilės okeane

Klebono dekanos monsinjoro rūpesčiu kovo 23 – 25 d. parapijos tikintiesiems buvo suteikta galimybė giliau pažvelgti į savo sielą, pajusti Kristaus meilę, Jo buvimą šalia. Tai išgyventi padėjo Kauno „Ažuolo“ katalikiškos vidurinės mokyklos kapelionas kun. Virgilijus Dudonis, kuris vadovavo Gavėnios rekolekcijoms.

Rekolekcijos tema „Nauja įžvalga. Krikštas“ prasidėjo penktadienį 10 val. šv. Mišiomis „Saulės“ gimnazijos moksleiviams. Prieš šv. Mišias kunigas nuoširdžiai pakvietė jaunimą drąsiai atlikti išpažintį, išvalyti sielą, kad pajustų tikrąjį džiaugsmą, išsilaisvintų iš graužaties ir nerimo, – ir kai kurie jaunuoliai pakluso!

Per visas Gavėnios homilijas kunigas nuoširdžiai dalijosi savo tikėjimo „augimo“ paslaptimi, kvietė pasitikėti Jėzumi, nes:

- Jis su tuo, kam skauda;
- Jis nori būti atpažintas ir pasveikintas.

Tačiau mažai kas susitinka su Viešpačiu Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju. Apaštalų darbų knygoje rašoma: „Štai Aš, Jėzus, stoviu prie durų ir beldžiu, jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užėisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi“. Ir šią ištrauką kunigas nuoširdžiai komentuoja: „Aš visada maniau, kad mano durys Jam atviros, kad Jam nei belsti nereikia. Tačiau gal todėl ir nesupratau, kad kvietimas turi būti: “Jėzau, Gyvojo Dievo Sūnau, pasigailėk manęs nusidėjėliu!” Manau, kiekvieno širdyje kažkas suspurdėjo, kai kunigas tarė: „Mus, čia susirinkusius, lydi pasididžiavimo ženklas. Esame pakrikštyti vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Mes esame Dievo karalystės dalis. Kiekvienas pakrikštytasis tampa karaliumi, pranašu, kunigu. Karaliumi, nes tapo Dievo Sūnumi ar dukra ir Jo turtų paveldėtoju. Pranašu, nes perduos kitam žmogui Dievo tiesą, kuri padarys jį laisvą. Kunigu, nes išmokys melstis ir Dievą garbinti bet kuriuo metu“.

Visų rekolekcijų metu vietoj visuotinės maldos kun. V.Dudonis giedojo keletą Maranatos posmų. Tai armėnų sukurta giesmė – maldavimų malda.

Penktadienio pavakare, 16.30 val., rekolekcijos vyko „Ažuolo“ vid. mokyklos pedagogams. Taip pat ir mūsų parapijiečiai galėjo dalyvauti ir stebėti spektaklį “Judą Iskarijotą”, kurį režisavo ir pagrindinį vaidmenį atliko pats kunigas. Per šokių žodį buvo perteikti Judo išgyvenimai išdavus Kristų. Ypač įdomus buvo epilogas – angeliukų pokalbis:

– Įdomu, kodėl Judą Jėzus pasirinko, nors puikiai žinojo, kad Judas Jį išduos?

– Kad išdavikai rastų kelią pas Dievą?

– Bet jis išdavė patį Dievą?!

– Bet Dievas jo neišsižadėjo...

Prieš vakarines šv. Mišias rekolekcijų vadovas su parapijiečiais ėjo „Kryžiaus kelius“ pagal Emerich: vaizdžiai, jaudinančiai galėjome patirti Kristaus kančią ir mirtį ant kryžiaus.

Vakaro šv. Mišių tema – „Žemiškosios kelionės perkeitimas. Sutvirtinimas“. Pagrindinė homilijos mintis – tegul prisileidžia Šventąją Dvasią visi bažnyčios lygmenys, ir Sekminių malonę toliau nešime į visą pasaulį. Po jos mergaitė (13 m.), jauna ir vyresnio amžiaus moterys išpažino savo tikėjimą.

Šeštadienį rekolekcijos prasidėjo 10 val. Jų tema – „Malda. Kunigystė“.

Malda – tai pokalbis su Dievu, ir tas pokalbis yra abipusis. Kai kreipiesi į Dievą malda, turi laukti atsakymo. Malda negali būti vienpusė be atsakymo. Kunigystė yra paslaptis, praveriama tiems, kurie nori suprasti. Jei seki Kristumi, Jis tave užkels ant kryžiaus ir nuims tik tada, kai mirsi. Kristus kalbėjo: „O aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs“ (Jn 12,32). Taip ir kunigas, kai bus iškeltas ant kryžiaus, tik tada patrauks prie savęs žmones.

Šeštadienio vakaras prasidėjo 17 val. Švč. Sakramento adoracija. 18 val. šv. Mišių rekolekcijų tema – „Nuodėmė. Susitaikymas“.

Kiekviena nuodėmė žeidžia Dievą, tačiau Jo mylinti širdis laukia kiekvieno, kaip tėvas laukia „sūnaus palaidūno“ (Lk 15,13), kuris grįžta namo atgailaudamas. Mes esame visada mylimi, Dievas visada pasiruošęs priimti mus į savo glėbį, jei ateiname pas jį su nuolankia širdimi, pasiruošę nuoširdžiai atgailai. Mes pašaukti pasaulį vesti į išganymą, vadinasi, pirmiausia turime pakilti nuodėmę ir prie jos nebesugrįžti.

Sekmadienį 8 val. šv. Mišių tema buvo „Atlygis Paskutiniame teisme“.

Kunigas kalbėjo: „Naujajame testamente“ po Atpirkimo antrąją vietą užima Paskutiniojo teismo laukimas. Ta diena, anot Kristaus, atneš išgelbėjimą tiems, kurie tikėjo bei darė gera, ir pasmerkimą tiems, kurie atsisakė atgailauti ir tikėti, neparodė gailesčio bei darė bloga. Mūsų laukia pirmas Dievo klausimas: „Ar žmogumi buvai?“ Taigi mes pašaukti negėdinti artimo, bet jį pasaugoti, melstis už jį, o jei jis nusidėjo – laimėti jį iš blogio“.

9.30 val. šv. Mišių tema – „Atleidimas. Susitaikymas“.

Kun. V. Dudonis, kalbėdamas apie atleidi-

mą ir susitaikymą, išskyrė tris atleidimo apraiškas:

· Turiu atleisti sau pačiam, prisimindamas savo nuopoliuos.

· Turiu atleisti savo priešams ir į juos žvelgti Kristaus širdimi.

· Turiu atleisti Dievui!? Visiškai įmanoma, kad sutikęs Dievą išgirsi iš Jo klausimą: „Ar tu man atleisi, kad tavo gyvenimas buvo toks, o ne kitoks, kad buvai kunigu, vienuole, tėčiu, mama, našle, našlaičiu ir kt.?”

11 val. šv. Mišių tema – „Krikščionio kelias. Eucharistija“.

Krikščionio kelio paslaptis – tai visiškai atsiduoti Dievo valiai, Jo vedimui. Nėra dvasinio gyvenimo be nuolatinės kovos, tačiau troškimas grįžti iš netiesos rodo, kad žmoguje neišdilo Šventosios Dvasios dovanos, o ypač nenoras netekti Dievo. Jei kas iš žmonių mus kviečia prie savo stalo, tai reiškia, kad šeiminkas mane laiko lygų sau, taip ir Viešpats daro visus mus susirinkusius aplink Jo stalą lygius meilei, kuri teka mums iš Jo širdies.

12.30 val. šv. Mišių tema – „Brolystė ir seserystė Kristuje“.

Kažkas yra gerai pasakęs: “Arba krikščionybė yra meilė, arba jos visai nėra”. Kristus yra pažadėjęs: “Kas dėl manęs paliko savo žemes, brolius ir seseris, aš atlyginsiu šimteriopai”. Per Kristų mes esame vienybėje – broliai ir seserys. Tai kodėl tokie paniurę tarsi svetimi žiūrime vienas į kitą? Tikintieji yra viena šeima, nes turi vieną Tėvą danguje. Ne klaidomis bėdykime vienas kitą, bet pažinkime pašaukimo didybę. Mes Kristuje galime tapti laisvi ir dovanoti save vienas kitam.

Baigiamųjų šv. Mišių tema – „Didysis Dievo išakymas. Santuoka“.

Dviejų žmonių meilė priartina Dievo karalystę, nes du tampa viena. Ji, meilė, ne vien džiaugsmas ir šventimas, bet kartu ir žygdarbis prisimant įsipareigojimą nepalikti. Mes turime neapleisti maldų už šeimas, kad Dievas saugotų tvirtą bei nesvyruojantį sutuoktinių tikėjimą. Turi būti visiškai pasitikėjimas Dievu, savimi ir kaip dovana man skirtu žmogumi. Homiliją kunigas baigė poeto žodžiais: „Pasakyti vienas kitam – aš tave myliu, tai pasakyti – tu niekada nemirsi“.

Po Švč. Sakramento pagarbinimo procesijos klebonas dekanas mons. Vytautas Grigaravičius padėjo rekolekcijų vadovui kun. V. Dudoniui ir įteikė knygą “Prisikėlimas“, o parapijiečiai – gėlių.

Birutė Vasylienė

Piligriminę kelionę po Šventąją žemę prisiminus: Kristaus ir istoriniais Izraelio keliais (tęsinys, pradžia 48 nr.)

Pasisotinę vakarinės Jafos vaizdais, vykome į Jeruzalę tais keliais, kuriais senovėje piligrimai ant asilukų keliavo iš Jafos į Jeruzalę. Pravažiavome Latrūnos kaimą, kuriame gyveno žmogžudžiai, nukryžiuoti kartu su Kristumi, pamatėme uolos vartus, prie kurių buvusioje karčiamejo piligrimai pernaktodavę, o ryte traukdavę toliau. Anais laikais kelionė buvo pavojinga, todėl keliautojai būdavo apsiginklavę arba samdydavo apsaugą. Dabar važiavome ištaigingu autobusu apšviestu keliu. Apskritai Izraelyje visi keliai, keleliai, išzymesnės kalvos, kalnai ir kiekvienas miesto kampelis gerai apšviesti.

Pagaliau išvydome Jeruzalės žiburius... Jautėme, kad kartu su žiburiais kylame aukštyn, tačiau to tikrojo spindinčio miesto baltumo nematėme. Aleksas kalbėjo: „Įvažiuojant į Jeruzalę, kylama ne vien geografine prasme, bet ir dvasine: dvasia tarsi kyla aukštyn“. Tačiau šįkart dienos išpūdziai, savotiškas nuovargis darė savo – mano siela neįėjė jokio pakilimo, tik pamąščiau: „Įvažiuojant tikrai leisimės žemyn, kartu ir sielą temdys išsiskyrimo, atsisveikinimo liūdesys, nes nežinia, ar kada nors dar nusišypsos laimė taip arti prisiliesti prie šių šventų vietų.“

Po vakarienes, nepaisydamos nuovargio, su Viliūne išėjome pasivaikščioti. „Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siūsti“ (Mt 23, 37). Každodėl įkyriai aidėjo šie žodžiai, nors nuo Kristaus kančios vietų buvome pakankamai toli: ten būsimė tik rytoj.

Lapkričio 13 diena. Rytas Jeruzalėje pasitiko švelniu lietumi, kurį vietiniai vadina palaimingu lietumi.

Dienos dvasios tėvas kun. Vytautas, laimindamas šią dieną, kalbėjo: „Pradedame nuostabią dieną. Pasistenkite, pamiršę kasdienybę, tyromis širdimis, švariamomis sąžinėmis prisiliesti prie tų vietų, kur vyko svarbiausi mūsų tikėjimo įvykiai, jautriai išgyvenkime Kristaus kančią, mirtį ir prisikėlimą“.

Parapijiečių žodis

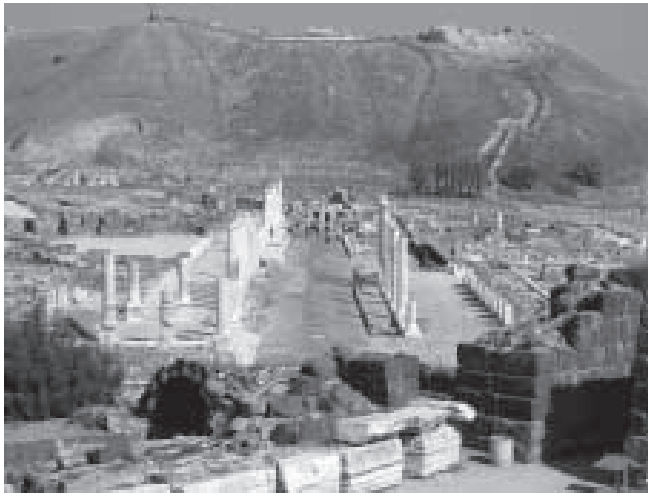
Edvardas Urbonas

ALELIUJA !...

Ankstąją šventų Velykų rytą katedrų ir kuklių kaimo bažnyčių bokštai pirmieji pasitinka tekančios saulės spindulius. Varpų gausmas nuvilnija per visą Lietuvos šalį: Din - dan, din - dan, din - dan! Jų gilus, kviečiantis aidas nuvilnija šios žemės miškais ir laukais, skelbdamas džiaugsmingą PRISIKĖLIMO “ALELIUJA”...

Velykinių varpų galutinė stotelė – nuolanki žmogaus širdis. Širdis nerimstanti, klystanti ir ieškanti PRISIKĖLIMO. Priskėlimo varpai ieško mūsų pavargusių nuo žemės rūpesčių ir negandų... Ieško mūsų paskendusią kasdienybės smulkmenuose ir nesurandantių laiko nors minutei kitai pakelti žvilgsnį aukščiau nuo žemės, virš pilkos kasdienybės... Ieško tų, kuriems varpų gausmą nustelbia hipnotizuojantis monetų skambesys... Ieško sėdinčių už prabangių monstrų sienų ir nebesugebančių išgirsti aidinčių Priskėlimo varpų... Priskėlimo varpų aidas ieško ir tavęs, nelaimingas žmogau, suteršusio savo rankas ir sąžinę artimo ašaromis, kančiomis ir krauju... Ieško ir tavęs, vargšė mergeite, kuri savo valia ar

Gidas Aleksas pasakojo Jeruzalės istoriją. Jeruzalė reiškia “ramybės miestas”. Tačiau istorija rodo, kad čia toli gražu nebuvo ramu: nuolatiniai karai, vaidai tarp atskirų religijų, tautų ne kartą buvo sugriovę šį miestą iki pamatų. Apie 1000 m. prieš Kristų čia viešpatavo karalius Dovydas, iš kurio kildinama Jėzus kilmė (Mt 1,1-17). Dovydo įpėdinis Saliamonas Jeruzalę pavertė klestinčiu miestu, pastatė didžiulę šventyklą, kur buvo garbinamas vienintelis Dievas. Ant šios šventyklos šelmens velnias gundė Jėzų (Mt 4,5), iš jos Jėzus išvaikė prekeivius (Mt 11, 15-17) ir išpranašavo jos žūtį (Mt 24, 1-2). Praėjus 70 metų nuo pranašystės, romėnai galutinai sugriovė šventyklą, iš jos beliko tik Raudų siena. Prie šios sienos žydai – jauni ir seni – nuoširdžiai meldžiasi, o piligrimai palieka lapelius su savo norais, vildamiesi, kad jie išsipildys.

Šiais laikais Jeruzalėje gyvena trijų religijų išpažinėjai: žydai, krikščionys (armėnų, koptų, katalikų, graikų ortodoksų tikybos) ir musulmonai.

Vykome į Siono kalną. Pakeliui grožėjomės Kedrono slėniu – tai tamsus ir giliausias Jeruzalę supantis slėnis. Čia įvyks paskutinis teismas. Savotišką išpūdį darė didžiulės kapinės ir vienas prie kito eilėmis pastatyti balto akmens antkapiai, paminkliniai statiniai. □velgdama į šias kapines, prisiminiau Jėzaus priekaištus farizėjams: “Vargas jums, veidmainiai, Rašto aiškintojai ir farizėjai! Jūs panašūs į antkapius...” (Mt 23, 27-30).

Siono kalne aplankėme Marijos užmigimo bažnyčią ir prie Marijos karsto sugiedojome “Marija, Marija”.

Pakeliui į Dovydo kapo bažnyčią žvilgsnį patraukė išpūdingas žemės rutulys, kurio centre – obuolys, simbolizuojantis Izraelį. Ant Dovydo kapo yra Paskutinės vakarienes kambarys. Jėzus, matyt, pasirinko šią vietą todėl, kad norėjo atsisveikinti su savo mokiniais protėvių gyventoje vietoje. Prie Dovydo kapo vyrai ir moterys turi eiti iš skirtingų pusių.

prievarta varstai viešnamių landynių duris ...

Priskėlimo varpų aidas skelbia mums visiems tą šventą ir vienintelę progą, tą suteiktą galimybę paklusti varpų kvietimui, ištaisyti savo piktavališkai ar netyčia padarytas klaidas ir vėl atsigręžti į Tiesą, Meilę ir Gėrį. Priskėlimo, nubusti iš dvasios snaudulio ir ištaisyti klaidas niekada nevēlu. Tam ir aidi Priskėlimo varpai, kad prisimintume ir įvertintume Kristaus paaukotą auką tam, kad išvestų žmoniją iš Tamsos karalystės, iš klaidų vergovės ir padovantų džiaugsmingą amžinybės viltį.

Tad priimkime kiekvienas į savo širdį ir sielą tą mums siunčiamą Priskėlimo kvietimą, galimybę ir džiaugsmą. Šventų Velykų ryto ALELIUJA teatranda atgarsį kiekvieno mūsų širdyje, kad čia, po bažnyčios skliautais, pasisėmę tos gaivinančios PRISIKĖLIMO dvasios, išeitume pakylėti, besišypsantys, džiaugsmingi ir trokštantys visu tuo pasidalyti su kitais.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi “Priskėlimas”, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas mosinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Priskėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis